

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.267 van 23 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 december 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. PELGRIMS DE BIGARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, die op 13 januari 2009 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"(...) - art. 7, al. 1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, vervallen visum, geen paspoort, vervallen paspoort.
- Vervallen paspoort, geen geldig visum (...)"*

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar de eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van de verzoekende partij beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40bis, 41 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 44, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) PREMIER MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE la loi du 29.07.12991 sur la motivation formelle des actes administratifs, article 2 et 3.

Article 40 bis, 41 et 43 de la loi du 14.12.1980.

Article 44 §1er de l'arrêté Royal du 08.10.1981.

EN CE QUE LA PARTIE ADVERSE a fait notifier un ordre de quitter le territoire au motif de la péremption du passeport et de l'absence de visa.

ALORS QUE le requérant est ascendant d'une ressortissante belge, elle-même mariée avec un ressortissant belge.

Que dès lors, le requérant dispose d'un droit au séjour, tiré directement des dispositions légales et plus particulièrement de l'article 40 bis de la loi du 15.12.1980.

Que le requérant a produit la preuve de son lien de parenté avec sa fille de nationalité belge avec laquelle il vient s'installer.

Que la partie adverse ne motive pas le refus d'établissement mais se contente d'un ordre de quitter le territoire.

Que la motivation manque en droit.

EN CE QUE LA PARTIE ADVERSE fait grief au requérant de ne pas disposer d'un passeport en cours de validité.

ALORS QUE, en application de l'article 41 de la loi du 15.12.1980, le requérant étant en possession d'un passeport, mais dont la validité était dépassée, la partie adverse pouvait, sans y être obligé, lui infliger une amende mais non un ordre de quitter le territoire.

ET ALORS QUE l'article 43 de la loi du 15.12.1980 précise que l'entrée et le séjour ..ne peuvent être refusés que pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique .. dans les limites ci-après..

Qu'il ne ressort pas de la motivation que le requérant aurait porté atteinte à l'ordre public.

Que la seule motivation d'une péremption du passeport est insuffisante.

Que par ailleurs, le requérant a bénéficié par le passé d'un moins un visa << Schengen >> pour séjourner en Italie.

Que la décision attaqué viole les dispositions légales invoquées. (...)"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, al. 1-1° en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereist documenten: vervallen paspoort, geen geldig visum, wat tevens niet wordt ontkend door de verzoekende partij.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij van mening is dat de verwerende partij '*ne motive pas le refus d'établissement mais se contente d'un ordre de quitter le territoire*', merkt de Raad op dat deze bewering feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen weigering van verblijfsrecht.

De verzoekende partij maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41 en 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 44, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, merkt de Raad op dat de aangevoerde schendingen onvoldoende worden toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 10, 4° en 15 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) DEUXIEME MOYEN

Pris de la violation de l'article 8 de la CEDH et des articles 10,4., et 15 de la loi du 15.12.980.

EN CE QUE la partie adverse refuse le séjour au père d'une ressortissante belge et au conjoint d'une épouse valablement établie.

ALORS QUE le requérant est en droit de solliciter la réalisation effective de son droit à la vie privée et à la vie familiale qui lui sont reconnus tant par l'article 10 4°, et l'article 15 de la loi du 15.12.1980 que par l'article 40 bis.

Que la partie adverse ne justifie valablement ni la violation de ces dispositions ni ne procède à un examen de proportionnalité entre les intérêts en présence comme elle y est tenue.

Qu'il lui appartient de vérifier si l'atteinte qu'elle porte est proportionnelle au but qu'elle atteindre.

Qu'à défaut d'apporter la preuve d'une quelconque atteinte à l'ordre public et alors que le requérant se rend à l'administration communale pour se conformer aux dispositions légales, la partie adverse prote une atteinte disproportionnée à la vie privée qu'elle ne prend pas la peine d'examiner de surplus.

Il y a dès lors violation des dispositions invoquées.

Qu'il ressort des éléments de la cause que l'acte attaqué n'est pas valablement motivé. (...)"

De Raad merkt op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48.653) Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Bovendien heeft de terugdrijving niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar gezin zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het

land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 10, 4°, 15 en 40 bis van de Vreemdelingenwet en van mening is dat zij recht heeft *'de solliciter la réalisation effective de son droit à la vie privée et à la vie familiale qui lui sont reconnus tant par l'article 10 4°, et l'article 15 de la loi du 15.12.1980 que par l'article 40 bis.'*, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. In de mate dat de verzoekende partij de Raad vordert tot het toekennen van een recht tot verblijf, dient er op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Bijgevolg is de Raad niet bevoegd om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een recht op verblijf.

3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.